"Хтось перевіяний, як зерно,
На грунт поезії впаде"...
Ліна Костенко

Перевіяний я, наче зерно,
На безжалісних протягах зим.
На моє беззахисне рамено
Всівся ворон із поглядом злим.
Не відступить, я знаю, допоки
Не загляне в зіниці очей,
Щоб понести мене через роки
В хуртовину холодних ночей.
Але згинь, чорний вороне-круче,
Ще не сплатує доля боргів!
Мій вітрильник направлений круто
До незвіданих ще берегів.
Не зіб'юся з дороги, не зверну,
Через рифи судно поведу.
Може, там перевіяним зерном
На поезії грунт упаду.